

PASCAL BRISSY

DE GAMEMARATHON

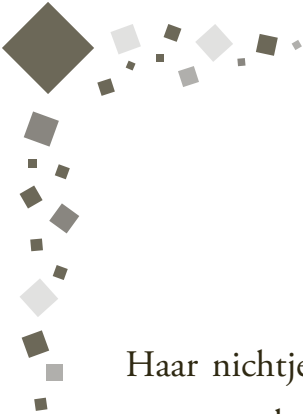
WITTE LEEUW

1

Jennifer trok met een naar gevoel de deur achter zich dicht. Het etentje met haar neefjes en nichtjes was echt chill maar... Ze stapte net in de auto van haar moeder toen haar telefoon trilde. Haar ouders waren lang geleden gescheiden en ze had geen broertjes of zusjes, maar gelukkig had ze wel supergoede vrienden. Om te beginnen **TEAM GLADIATORS**, het clubje gamers waar ze bij hoorde. Het berichtje was van hun aanvoerder Nora.

En, hoe was het?

Niet al te triest hoop ik?

Wel een beetje.

Het is gewoon niet eerlijk!

Haar nichtje Chloë had een zeldzame ziekte. Ze was pas acht jaar oud en ze deed alsof er niets aan de hand was, maar Jenn wist dat ze het zwaar had.

Kan ze geopereerd worden?

Ik heb online gelezen dat een operatie soms helpt.

Ja, maar dat kan alleen in een speciale kliniek in het buitenland.

Mijn oom en tante proberen het geld daarvoor bij elkaar te krijgen, maar dat is echt heel moeilijk.

Ze appten nog een tijdje door. Jenn wist dat Nora haar best deed haar op te vrolijken, maar vandaag hielp het niet. Jenn stuurde een laatste berichtje.

Oké, tot later!

Als ik vanavond nog inlog, stuur ik je een appje, maar reken er niet op...

De middag kroop voorbij. Jennifer lag thuis op haar bed en staarde naar het plafond. Ze had nergens zin in. Haar telefoon was een paar keer overgegaan en de appjes stapelden zich op. Na een tijdje keek ze maar weer eens op haar telefoon, maar het sombere gevoel bleef.

Twee gemiste oproepen van Sem en drie appjes van Max, de andere twee leden van Team Gladiators. Plus tig berichtjes van Nora.

Jenn klikte op een van de links die haar vrienden hadden gestuurd en kwam op **YOUTUBE** terecht. Ze bekeek een paar van de filmpjes. Sem probeerde haar op te vrolijken met een krijsende kat die panisch was voor elk geluidje en ze moest inderdaad lachen om de maffe capriolen van het

beest. Toen zag ze opeens een ander filmpje dat Nora had gestuurd. Het ging over een **ONLINE GAMESSIE** die een bepaalde club had georganiseerd.

De game zelf interesseerde Jenn niet zo, maar het idee wel.

‘Top!’ riep Jenn uit. Ze ging rechtop zitten en raakte steeds enthousiaster door wat er op het scherm gebeurde.

Toen liep ze snel naar haar computer en bleef tot laat in de avond als een malle op het toetsenbord tikken.

Toen Nora de volgende dag een heleboel berichtjes van Jenn op haar telefoon zag staan, stelde ze voor om later die ochtend af te spreken met het team. Ze zouden elkaar zien op het basketbalveldje waar ze soms gingen chillen.

Oké, doe!

type ze, terwijl ze zich afvroeg waarom er toch zo veel haast was met die afspraak.

Ze verstuurde haar appje en ging naar beneden om te ontbijten. Haar oudere zus Tiffany was nog in de keuken.

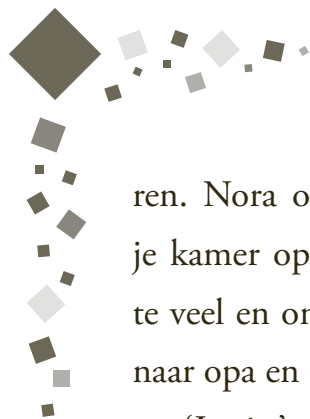
‘Goedemorgen, sunshine!’ zei die met een ironische glimlach om er meteen aan toe te voegen: ‘Laat me raden Je bent zeker weer eens te laat gaan slapen omdat je aan het gamen was.’

Nora negeerde haar zus en pakte het pak sinaas-appelsap.

‘Op?’ gromde ze. ‘Echt zo superfijn voor anderen.’

‘Oeps,’ zei Tiffany zogenaamd verontschuldigend. Ze glipte snel weg met de woorden: ‘Ik zie dat je vandaag een fantastisch humeur hebt.’

Nora’s moeder kwam de keuken binnen. ‘Goeiemorgen,’ mompelde ze, waarna ze een lijstje opdreunde met alles wat er nog moest gebeu-

ren. Nora onthield maar een paar dingen: ruim je kamer op, vergeet je huiswerk niet, game niet te veel en onthoud dat je beloofd hebt deze week naar opa en oma te gaan.

‘Ja, ja,’ antwoordde ze met een zucht bij de gedachte dat ze twee dagen bij haar oma en opa zou gaan logeren die echt heel lief waren, maar waar de wif gewoon **BAGGER** was.

Ze haastte zich vervolgens om zich aan te kleden, want ze kon niet wachten om haar vrienden weer te zien. Het was altijd zo chill als ze met het hele team samen waren.

Toen Sem zijn ogen opendeed, zag hij twee centimeter voor zijn neus opeens een voet. Hij snoof. ‘Hé man! Haal die voet weg! Je bent weer eens uit bed gevallen.’

‘Hè, wat?’ Max deed slaperig zijn ogen open.

De jongens hadden tot diep in de nacht

gegamed. Sems ouders hadden het goed gevonden dat ze deze eerste vakantiedagen bij elkaar logeerden, wat hij echt supertof vond. Ook Max vond het te gek dat zijn vriend bij hem logeerde. Al helemaal omdat ze elkaar al een tijdje niet hadden gezien omdat ze niet op dezelfde school zaten.

Het resultaat was wel dat de twee jongens van **TEAM GLADIATORS** megalaat naar bed waren gegaan en nauwelijks hadden geslapen. Jammer genoeg was Max' vader niet van gisteren: hij had op hun consoles en computers ouderlijk toezicht ingesteld om hun speeltijd in te dammen. Maar daarna hadden ze natuurlijk nog uren liggen kletsen over van alles en nog wat en waren in allerlei maffe gesprekken beland zoals...

‘Als ik later rockzanger word, huur ik jou in als mijn manager,’ had Max gezegd.

‘Dat vindt Nora nooit goed,’ had Sem lachend geantwoord. ‘Ze wil veel te graag de baas spelen.’

‘Ehm... Ja, klopt. Oké, wil je dan de geluids- en lichttechnicus zijn bij mijn optredens?’

‘Dat klinkt een stuk beter,’ zei Sem, maar hij zei er maar niet bij dat hij eigenlijk andere plannen had.

Even had hij getwijfeld of hij moest vertellen wat hij het liefst wilde, maar had zich toen bedacht. Met deze vage gedachten en het gevoel van een geheim was hij in slaap gevallen.

Toen ze wakker werden, keek Max argwanend rond in zijn kamer. Hij was dan wel niet opeens een rockzanger geworden, de kamer had wel een behoorlijke **ROCKERS VIBE**: boeken op de grond, op het bureau een doos cornflakes en twee lege mokken, lp's zonder hoesje, een paar sokken op een Batman-beeldje. Hij kon de boel maar beter een beetje opruimen als hij niet op zijn kop wilde krijgen. Zijn vader had het ongelooflijk druk met

zijn bedrijf Computer-Storm, maar sinds ze samen meespeelden in de **FORTNITE-CHALLENGE**, waren ze naar elkaar toe gegroeid. Zijn vader had nu veel meer tijd voor hem en zou zeker wat van zijn rommel zeggen, maar dat vond Max niet erg, want hij had alleen zijn vader nog.

Sems ouders leken op het eerste gezicht veel strenger, vooral zijn vader, toch kon die ook heel begripvol zijn. Zijn ouders vonden zijn passie voor gamen maar zozo, maar zijn vader vond uiteindelijk dat het team ook veel goede dingen bracht. Zijn zoon was veel minder op zichzelf tegenwoordig en was dankzij zijn vrienden veel vrolijker geworden.

‘Alles oké, jongens?’ begroette Max’ vader hen.

‘Alles onder controle,’ was het antwoord.

‘Goedemorgen,’ zei Sem beleefd toen hij door de woonkamer liep van het grote huis dat hem aan een **KASTEEL** deed denken. ‘Wat ga je doen?’ vroeg

hij aan Max die een pak bloem en wat keukengerei op het aanrecht zette.

‘Jenn en Nora zijn dol op koekjes en ik dacht dat we Jenn daar misschien een beetje mee kunnen **OPVROLIJKEN.**’

‘Goed plan,’ knikte Sem. ‘Maar... had je niet gisteren alle chocola opgegeten?’

‘O man, dat is waar! Dat was ik helemaal vergeten.’

‘**SOS COMPUTER-STORM!** Hulp nodig?’ vroeg Max’ vader, die in pak met stropdas klaarstond om naar zijn werk te gaan. Hij wees naar het derde kastje rechts: ‘Daar ligt nog chocola. Maar in ruil voor de tip reken ik erop dat je wat voor me bewaart, oké?’

‘Deal.’

Niet veel later stonden de vier leden van Team Gladiators op het basketbalveld van een sportcomplex.

Nora was er als eerste en zag even later de twee jongens met een beteuterd gezicht aan komen lopen.

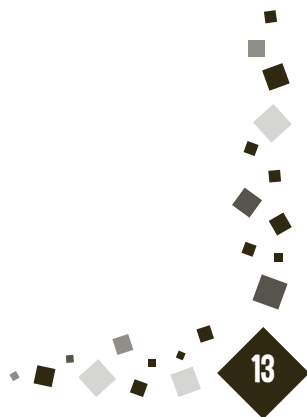
‘Hoi! Wat is er met jullie aan de hand?’

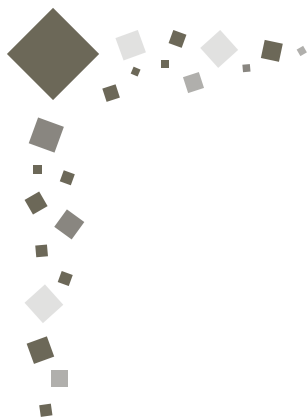
‘De koekjes zijn verbrand,’ mopperde Max en duwde een papieren zak in haar handen.

‘Jij hebt de koekjes laten verbranden,’ verbeterde Sem mokkend.

Op dat moment kwam Jenn aangelopen. In tegenstelling tot de sombere bui van de anderen keek zij juist heel vrolijk en dat viel haar vrienden meteen op.

‘Hou je vast, team,’ zei ze. ‘Ik heb een **SUPER-GOED IDEE!**’

2

‘Ehm... Je weet toch dat je gecremeerde koekjes eet?’ zei Jenn een paar seconden later.

‘Wegzappen: gevoelig onderwerp,’ grinnikte Nora en ze keek naar de twee jongens die de koekjes aten alsof er niets aan de hand was.

‘Vergissing,’ antwoordt Sem met volle mond, ‘ze zijn superlekker!’

‘Leuk geprobeerd, maar wij zijn er ook nog,’ protesteerde Nora. ‘Dus wat is nou dat topidee van jou?’ vroeg ze aan Jenn.

‘Een **GAMEMARATHON.**’

‘Zoiets als een hardlooptmarathon?’ vroeg Max.

‘Precies,’ zei Jenn en ze legde haar idee verder uit. ‘Maar dan een gamemarathon om geld in te zamelen, zoiets als een televisiemarathon. Nora bracht me gisteren op het idee toen ze me een filmpje stuurde van een of andere club.’

‘Het Fortnite-toernooi?’ vroeg haar vriendin, trots dat ze deze spontane afspraak had geregeld, ook al wist ze nog niet waar het precies mee te maken had.

‘Ik heb wel eens over zoiets gehoord,’ zei Sem, die al leek te weten wat Jenn bedoelde. ‘Een groepje gamers heeft een keer 48 uur lang gespeeld. Hoe meer **VOLGERS** er meekeken tijdens het gamen, hoe meer geld de **SPONSOREN** moesten geven voor het goede doel.’

‘O, het is natuurlijk voor je nichtje!’ zei Nora toen. ‘Het zou super zijn als we haar en haar ouders konden helpen.’

Jenn knikte. ‘Misschien halen we niet genoeg